

ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
ในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่*
ANXIETY IN ENGLISH FOR EVERYDAY COMMUNICATION COURSE
OF FIRST – YEAR STUDENTS AT RAJAMANGALA UNIVERSITY
OF TECHNOLOGY LANNA CHIANG MAI

นพรัตน์ เตชะพันธ์รัตน์กุล, Noparat Techapunratanakul
ปาริชาติ บัวเจริญ, Parichat Buacharorn
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการเกษตร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่
Faculty of Sciences and Agricultural Technology
Rajamangala University of Technology Lanna Chiang Mai
กนิษฐา ลังกาพินธ, Kanitta Lungkapin
คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่
Faculty of Business Administration and Liberal Arts
Rajamangala University of Technology Lanna Chiang Mai
ปวันรัตน์ บัวเจริญ, Pawanrat Buochareon
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้
Faculty of Liberal Arts, Maejo University
E - mail : kpnoparat@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา 2) เปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่

---

* Received 29 March 2020; Revised 14 June 2020; Accepted 18 June 2020

มงคลล้านนาเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2562 จำนวน 323 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ การแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวน ผลการวิจัยพบว่า

ผลการวิจัย

1. นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านการพูด มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือ ด้านการเขียน มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดคือ ด้านการฟัง มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับน้อย

2. นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันที่จำแนกตามเพศ อายุ โรงเรียน/วิทยาลัยที่จบมา ที่ตั้งของโรงเรียน/วิทยาลัยที่จบมา และคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ ต่างกัน มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 สำหรับคณะที่นักศึกษา กำลังศึกษาอยู่ นักศึกษามีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยภาพรวมและรายด้านแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

คำสำคัญ : ความวิตกกังวลในการเรียน, ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร, ปริญาตรี

Abstract

The objectives of this study were to 1) study the anxiety levels of students in the English for Everyday Communication course, 2) compare the anxiety levels of students in the English for Everyday Communication course. The sample was 323 first-year students who enrolled in English for Everyday Communication during the first semester of the academic year 2019 at Rajamangala University of Technology Lanna Chiang Mai. The instrument in data collection was questionnaires and data were analyzed to acquire Frequency, Percentage, Mean, Standard Deviation, T – test Independent and One-Way ANOVA.

The findings of this research showed that 1) the existence of anxiety among students who attended the English for Everyday Communication course in overall were at a moderate level. When considering each aspect, it was found that speaking anxiety was the highest average at a moderate level, followed by writing anxiety was at a moderate level as well. Listening anxiety was the lowest average at a low level. 2) according to students' gender, age, school, school location, and English subject average scores, there were no significant differences at the 0.05 level in anxiety level in both overview and each aspect. And when categorized by faculty, there was statistically significant differences at the 0.05 level in anxiety level in both overview and each aspect.

Keywords : anxiety English, for Communication, Bachelor degree

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษนับว่ามีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อสังคมโลกในศตวรรษที่ 21 และในโลกอนาคตเนื่องจากเป็นภาษากลางที่ใช้ในการเรียนรู้ การสื่อสาร เป็นการพัฒนาศักยภาพมนุษย์ให้อยู่ร่วมกันด้วยความเข้าใจ โดยมีภาษาอังกฤษเป็นสื่อกลาง รวมทั้งพัฒนาทางการศึกษา เศรษฐกิจ สังคมการเมืองและเทคโนโลยี ตลอดจนสามารถถ่ายทอดเอกลักษณ์และวัฒนธรรมที่ดึงดูดใจของประเทศนั้นไปสู่ประชาคม ดังจะเห็นได้ในการจัดการศึกษาของแต่ละประเทศที่กำหนดให้มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาตลอดจนถึงระดับอุดมศึกษา มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะใน 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน (เกศนีย์ มากช่วย และคณะ, 2561, น.132) และประเทศไทยเป็นหนึ่งในหลาย ๆ ประเทศที่ให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษ เพราะประเทศไทยเป็นสมาชิกของประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (AEC หรือ ASEAN Economic Community) เพื่อพัฒนาประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้มีความก้าวหน้าและเข้มแข็งในทุก ๆ ด้าน ภายใต้ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนนี้ ภาษาอังกฤษจะกลายเป็นภาษาราชการสำหรับประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ จึงทำให้ประเทศไทยจะต้องพัฒนาศักยภาพของภาษาอังกฤษด้านการสื่อสารของภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นการเรียนรู้ที่มีเป้าหมายสำคัญของการจัดการเรียนรู้ คือ พัฒนาให้ผู้เรียนมีความสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้ ในสังคม โลกปัจจุบัน การเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะภาษาอังกฤษมิใช่เป็นเพียงเครื่องมือในการ ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลที่ต้องการ และเพื่อประกอบอาชีพ เท่านั้น แต่สามารถใช้เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร การเจรจาต่อรองเพื่อการแข่งขัน และความร่วมมือทั้ง ทางด้าน เศรษฐกิจและการเมืองได้อย่างมีประสิทธิภาพ การรู้ภาษาอังกฤษ ช่วยสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้คน เพราะมีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ของแต่ละเชื้อชาติทำให้ผู้คนสามารถ ปฏิบัติต่อกันได้อย่าง ถูกต้องและมีความเหมาะสม

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาเชียงใหม่ ให้ความสำคัญกับการเรียน ภาษาอังกฤษ เพื่อที่จะได้พัฒนานักศึกษาให้มีศักยภาพในทุก ๆ ด้านของการสื่อสารด้าน ภาษาอังกฤษ จึงได้มีวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน (English for Everyday Communication) สำหรับนักศึกษาปริญญาตรีระดับชั้นปีที่ 1 เพื่อพัฒนาศักยภาพของ นักศึกษาให้มีความรู้ความสามารถในด้านภาษาอังกฤษให้สามารถทัดเทียมกับประเทศต่าง ๆ ใน สมาคมเศรษฐกิจอาเซียนได้ แต่เนื่องจากภาษาอังกฤษนั้นไม่ใช่ภาษาประจำชาติของประเทศไทย และคนส่วนใหญ่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารหรือพูดคุยในชีวิตประจำวัน ทำให้การ เรียนภาษาอังกฤษเป็นไปได้ยากสำหรับคนบางกลุ่มที่มีปัญหาทางการเรียนภาษาต่างประเทศ

เช่น ไม่มีความมั่นใจในการใช้ภาษาต่างประเทศต่อหน้าผู้อื่นหรือเจ้าของภาษา เพราะกลัวว่าจะใช้ไม่ถูกต้อง จึงเกิดความวิตกกังวลในระหว่างเรียน ส่งผลให้ไม่สามารถเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้เท่าที่ควร ซึ่งความวิตกกังวลประเภทนี้มักพบเจอได้อย่างกว้างขวางในวงการทางการศึกษา มีงานวิจัยที่ได้ทำการศึกษเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษและพบว่าความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษมักเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ จากทั้งปัจจัยภายในห้องเรียน ได้แก่ ผู้เรียน ผู้สอน และการปฏิบัติการสอน และปัจจัยภายนอกห้องเรียน ได้แก่ สังคม และวัฒนธรรม (ศิรินันท์ นุญญเขียว, 2561, น. 233)

ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัย ได้เล็งเห็นความสำคัญของปัญหาการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก ที่มีผลกระทบต่อความวิตกกังวลและระดับความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักศึกษา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา และเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาเชียงใหม่ เพื่อนำไปพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษาของนักศึกษา (จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ คณะ โรงเรียน/วิทยาลัยที่จบระดับมัธยมปลาย/ปวช. ที่ตั้งของโรงเรียน/วิทยาลัยที่จบระดับมัธยมปลาย/ปวช. คณะแผนกเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ)

วิธีดำเนินการวิจัย

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตเนื้อหา คือ ความวิตกกังวลในการเรียน แบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ ด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการสื่อสาร ด้านสื่อการสอนและการวัดประเมินผล

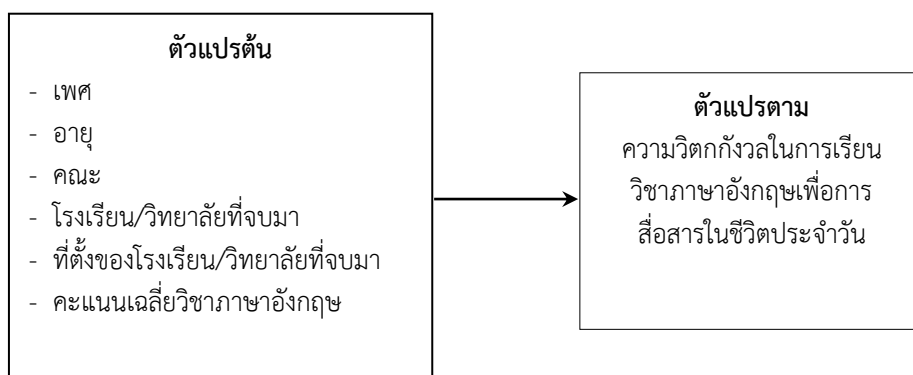
ขอบเขตประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2562 จำนวนทั้งหมด 1,679 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนาเชียงใหม่ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ปีการศึกษา 2562 จำนวน 323 คน โดยใช้การหาขนาดกลุ่มตัวอย่างของ Yamane ซึ่งมีค่าความคลาดเคลื่อนของการประมาณที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จากนั้นใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนจำนวนประชากรของแต่ละคณะ ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 สัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง

คณะ	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
คณะวิศวกรรมศาสตร์	771	149
คณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์	559	107
คณะศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมศาสตร์	349	67
รวม	1679	323

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 1 แสดงกรอบแนวคิดในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ประกอบด้วย เพศ อายุ คณะ โรงเรียน/วิทยาลัยที่จบมา ที่ตั้งของโรงเรียน/วิทยาลัยที่จบมา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งกำหนดตัวเลือกได้ 5 ระดับ คือ 1 – 5 (ระดับความวิตกกังวลน้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก และมากที่สุด ตามลำดับ)

การสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษาหรือที่มีเนื้อหาใกล้เคียง เพื่อกำหนดขอบเขต และแนวทางในการออกแบบเครื่องมือการวิจัย

2. สร้างเครื่องมือในการวิจัยโดยยึดวัตถุประสงค์เป็นหลัก

3. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหาและความเหมาะสมของแบบสอบถาม โดยมีค่าความสอดคล้อง มากกว่า 0.50 (IOC = 0.96)

4. นำแบบสอบถามมาปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง 30 คน เพื่อหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยมีค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.89

5. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแล้วจัดพิมพ์เป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ แล้วนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ทำการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าความถี่และร้อยละ และทำการวิเคราะห์ระดับความวิตกกังวลในการเรียนด้วยค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทำการเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนโดยใช้สถิติที (T – test Independent) และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) (ธานินทร์ ศิลป์จารุ, 2555, น. 356)

การแปลผลการวิเคราะห์ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ใช้เกณฑ์ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด , 2535, น.100)

4.51 – 5.00 หมายถึงมีระดับความวิตกกังวลมากที่สุด

3.51 – 4.50 หมายถึงมีระดับความวิตกกังวลมาก

2.51 – 3.50 หมายถึงมีระดับความวิตกกังวลปานกลาง

1.51 – 2.50 หมายถึงมีระดับความวิตกกังวลน้อย

1.00 – 1.50 หมายถึงมีระดับความวิตกกังวลน้อยที่สุด

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ทำการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 323 คน ได้ผลการวิเคราะห์ ดังนี้

1. ผลการวิเคราะห์ความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษา ในการวิจัยครั้งนี้ ทำการศึกษาข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา เกี่ยวกับ เพศ อายุ คณะ สถานที่เรียนจบ ที่ตั้งของสถานที่เรียนจบ และคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษ ได้ผลการศึกษาดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ข้อมูลพื้นฐานของนักศึกษากลุ่มตัวอย่าง

ตัวแปร	ระดับตัวแปร	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1.เพศ	ชาย	114	35.29
	หญิง	209	64.71
2.อายุ	17	7	2.17
	18	141	43.65
	19	154	47.68
	20	7	2.17
	21	14	4.33
3.คณะ	วิศวกรรมศาสตร์	149	46.13
	บริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์	107	33.13
	ศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมศาสตร์	67	20.74
4.สถานที่เรียนจบ	โรงเรียน/วิทยาลัยของรัฐบาล	264	81.73
	โรงเรียน/วิทยาลัยของเอกชน.	59	18.27
5.ที่ตั้งของสถานที่เรียนจบ	ประจำจังหวัด	159	49.23
	ประจำอำเภอ	128	39.63
	ประจำตำบล	36	11.15
6.คะแนนวิชาภาษาอังกฤษ	ระดับดีเยี่ยม	40	12.38
	ระดับดีมาก	107	33.13
	ระดับดี	107	33.13
	ระดับพอใช้	56	17.34
	ระดับปรับปรุง	13	4.02

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างส่วนมากเป็นเพศหญิง ร้อยละ 64.71 ส่วนมากมีอายุ 19 ปี ร้อยละ 47.68 ส่วนมากนักศึกษามาจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ ร้อยละ 46.13 ส่วนมากนักศึกษาสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จากโรงเรียน/วิทยาลัยของรัฐ คิดเป็นร้อยละ 81.73 ส่วนมากนักศึกษสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียน/วิทยาลัยประจำจังหวัด ร้อยละ 49.23 และส่วนมากคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. อยู่ในระดับดีและดีมาก ร้อยละ 66.26

ในการวิเคราะห์ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่ แบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด้านการพูด ด้านการฟัง ด้านการอ่าน ด้านการเขียน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านการสื่อสาร ด้านสื่อการสอนและการวัดประเมินผล ได้ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา โดยภาพรวมและรายด้าน

หัวข้อ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1.ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูด	3.07	1.06	ปานกลาง
2.ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง	2.41	0.96	น้อย
3.ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการอ่าน	2.56	1.01	ปานกลาง
4.ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการเขียน	2.76	1.03	ปานกลาง
5.ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน	2.59	1.01	ปานกลาง
6.ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านสื่อการสอนและการวัดประเมินผล	2.59	1.05	ปานกลาง
รวม	2.68	1.01	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยภาพรวม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.68$, S.D. = 1.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการพูดมีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.07$, S.D. = 1.06) รองลงมาคือ ด้านการเขียนมี

ความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.76$, S.D. = 1.03) และพบว่าด้านการฟังมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดมีความวิตกกังวลอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.41$, S.D. = 0.96)

เมื่อนำมาวิเคราะห์เป็นรายข้อในแต่ละด้าน มีข้อค้นพบดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา ด้านการพูด

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. รู้สึกกังวลเมื่อจะได้พูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้มีการเตรียมตัว	3.44	0.97	ปานกลาง
2. ไม่มีความกล้าในการตอบคำถามหน้าห้องเมื่ออาจารย์ถาม	3.12	0.94	ปานกลาง
3. ประหม่าเมื่อได้ออกมาพูดภาษาอังกฤษหน้าห้อง	3.22	1.06	ปานกลาง
4. กังวลการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการพูดแต่ละครั้ง	3.50	1.07	ปานกลาง
5. มีความคิดว่าหน้าอายุเมื่อพูดภาษาอังกฤษผิด	2.70	1.16	ปานกลาง
6. ไม่มีความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ	2.88	1.15	ปานกลาง
7. ขาดความมั่นใจเมื่อต้องสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อนในห้อง	2.66	1.12	ปานกลาง
รวม	3.07	1.06	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 พบว่า นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการพูด อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.07$, S.D. = 1.06) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ความกังวลการใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการพูดแต่ละครั้ง มีความวิตกกังวลเฉลี่ยสูงสุดอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.50$, S.D. = 1.07) รองลงมาคือ รู้สึกกังวลเมื่อจะได้พูดภาษาอังกฤษโดยไม่ได้มีการเตรียมตัว มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.44$, S.D. = 0.97) และรู้สึกขาดความมั่นใจเมื่อต้องสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อนในห้อง มีความวิตกกังวลเฉลี่ยต่ำที่สุดอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.66$, S.D. = 1.12)

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา ด้านการฟัง

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
8.ไม่สามารถจับใจความสำคัญของบทสนทนาได้	2.66	0.89	ปานกลาง
9. ฟังประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษภายในห้องไม่เข้าใจ	2.56	0.99	ปานกลาง
10.ไม่ชอบฟังเพลงที่มีเนื้อหาคือภาษาอังกฤษ	1.96	0.97	น้อย
11.กังวลเมื่อต้องทำกิจกรรมภาษาอังกฤษเกี่ยวกับการฟัง	2.44	0.99	น้อย
รวม	2.41	0.96	น้อย

จากตารางที่ 5 พบว่า นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการฟัง อยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.41$, S.D. = 0.96) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การที่ไม่สามารถจับใจความสำคัญของบทสนทนาได้ มีความวิตกกังวลเฉลี่ยสูงที่สุดอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.66$, S.D. = 0.89) รองลงมาคือ การฟังประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษภายในห้องไม่เข้าใจ มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 0.99) และการไม่ชอบฟังเพลงที่มีเนื้อหาคือภาษาอังกฤษ มีความวิตกกังวลเฉลี่ยน้อยที่สุดอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 1.96$, S.D. = 0.97)

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา ด้านการอ่าน

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
12.ไม่สามารถเข้าใจในเรื่องของภาษาอังกฤษที่อ่านได้	2.66	0.96	ปานกลาง
13.อ่านแล้วไม่เข้าใจข้อความภาษาอังกฤษสั้น ๆ	2.30	0.93	น้อย
14.ไม่ชอบอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ	2.80	1.21	ปานกลาง
15.ไม่มีความมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่พบได้ทั่วไป	2.70	1.05	ปานกลาง
16.ไม่ทราบการเว้นวรรคตอนในการอ่านภาษาอังกฤษ	2.34	0.94	น้อย
รวม	2.56	1.01	ปานกลาง

จากตารางที่ 6 พบว่า นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการอ่าน อยู่ในระดับปาน

กลาง ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 1.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การไม่ชอบอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ มีความวิตกกังวลเฉลี่ยสูงที่สุดอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.80$, S.D. = 1.21) รองลงมาคือ ไม่มีความมั่นใจในการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษที่พบได้ทั่วไป มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.70$, S.D. = 1.05) และการอ่านแล้วไม่เข้าใจข้อความภาษาอังกฤษสั้น ๆ มีความวิตกกังวลเฉลี่ยต่ำที่สุดอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.30$, S.D. = 0.93)

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา ด้านการเขียน

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
17.ไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษอย่างง่ายได้	2.38	0.95	น้อย
18.ไม่ทราบหลักในการเขียนภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง	2.72	0.99	ปานกลาง
19.ไม่สามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษได้	3.12	1.06	ปานกลาง
20.รู้สึกผิดเมื่อเขียนภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องบ่อย ๆ	2.82	1.12	ปานกลาง
รวม	2.76	1.03	ปานกลาง

จากตารางที่ 7 พบว่า นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านการเขียน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.76$, S.D. = 1.03) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การไม่สามารถเขียนเรียงความภาษาอังกฤษได้ มีความวิตกกังวลเฉลี่ยสูงที่สุดอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.12$, S.D. = 1.06) รองลงมาคือ รู้สึกผิดเมื่อเขียนภาษาอังกฤษไม่ถูกต้องบ่อย ๆ มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.82$, S.D. = 1.12) และการที่ไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษอย่างง่ายได้ มีความวิตกกังวลเฉลี่ยต่ำที่สุดอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.38$, S.D. = 0.95)

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
21.ไม่เข้าใจในสิ่งที่อาจารย์สอนในห้องเรียน	2.50	0.89	น้อย
22.วิธีการสอนภาษาอังกฤษไม่น่าสนใจ	2.44	1.01	น้อย
23.มีความกังวลในการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษ	2.60	0.90	ปานกลาง
24.กลัวการถูกอาจารย์เรียกไปทำกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ	2.78	1.23	ปานกลาง
25.รู้สึกกังวลใจเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายเกี่ยวกับภาษาอังกฤษนอกเหนือจากแบบฝึกหัด	2.78	0.95	ปานกลาง
26.บรรยากาศในห้องเรียนน่าเบื่อหน่าย	2.42	1.05	น้อย
รวม	2.59	1.01	ปานกลาง

จากตารางที่ 8 พบว่า นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านกิจกรรมการเรียนการสอน อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.56$, S.D. = 1.01) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า กลัวการถูกอาจารย์เรียกไปทำกิจกรรมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษและรู้สึกกังวลใจเกี่ยวกับงานที่ได้รับมอบหมายเกี่ยวกับภาษาอังกฤษนอกเหนือจากแบบฝึกหัด มีความวิตกกังวลเฉลี่ยสูงที่สุดอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.78$, S.D. = 0.95 และ $\bar{X} = 2.78$, S.D. = 1.23 ตามลำดับ) รองลงมาคือ มีความกังวลในการทำแบบฝึกหัดวิชาภาษาอังกฤษ มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.60$, S.D. = 0.95) และบรรยากาศในห้องเรียนน่าเบื่อหน่าย มีความวิตกกังวลต่ำที่สุดอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.42$, S.D. = 1.05)

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา ด้านสื่อการสอนและการวัดประเมินผล

รายการ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
27.สื่อที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่น่าสนใจ	2.46	1.07	น้อย
28.สื่อในการเรียนการสอนมีน้อย	2.36	1.03	น้อย
29.ข้อสอบภาษาอังกฤษควรมีแต่แบบเลือกตอบเท่านั้น	2.32	1.00	น้อย
30.ข้อสอบภาษาอังกฤษควรมีให้เขียนตอบบ้าง	2.66	1.04	ปานกลาง
31.ข้อสอบกับเนื้อหาที่เรียนไม่ตรงกัน	2.46	0.91	น้อย
32.ข้อสอบภาษาอังกฤษยากเกินไป	2.52	1.01	ปานกลาง
33.รู้สึกกดดันตัวเองในการสอบภาษาอังกฤษให้ผ่าน	3.04	1.12	ปานกลาง
34.รู้สึกวิตกกังวลเมื่อมีการนัดสอบเก็บคะแนนเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ	2.92	1.19	ปานกลาง
รวม	2.59	1.05	ปานกลาง

จากตารางที่ 9 พบว่า นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน มีความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้านสื่อการสอนและการวัดประเมินผล อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.59$, S.D. = 0.76) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าการรู้สึกกดดันตัวเองในการสอบภาษาอังกฤษให้ผ่าน มีความวิตกกังวลเฉลี่ยสูงที่สุดอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.04$, S.D. = 1.12) รองลงมาคือ รู้สึกวิตกกังวลเมื่อมีการนัดสอบเก็บคะแนนเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ มีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}=2.92$, S.D.= 1.19) และข้อสอบภาษาอังกฤษควรมีแต่แบบเลือกตอบเท่านั้น มีความวิตกกังวลน้อยที่สุดอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X} = 2.32$, S.D. = 1.00)

2. ผลการเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนของนักศึกษา

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เชียงใหม่ โดยการใช้การทดสอบสมมติฐาน Independent Sample T – Test และการวิเคราะห์ความแปรปรวน (ANOVA) ได้ผลดังต่อไปนี้

ตารางที่ 10 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำแนกตามข้อมูลทั่วไป

ข้อมูลทั่วไป	สถิติทดสอบ	Sig.
เพศ	t = 1.083	0.284
อายุ	F = 1.865	0.133
คณะ	F = 3.375	0.043
สถานที่เรียนจบ	t = 0.370	0.546
ที่ตั้งของสถานที่เรียนจบ	F = 2.478	0.095
คะแนนวิชาภาษาอังกฤษ	F = 1.107	0.365

จากตารางที่ 10 พบว่า ปัจจัยเพศ อายุ สถานที่เรียนจบ ที่ตั้งของสถานที่เรียนและคณะวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ไม่มีผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน กล่าวคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่มีเพศ อายุ สถานที่เรียนจบ ที่ตั้งของสถานที่เรียนและคณะวิชาภาษาอังกฤษต่างกัน มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ไม่แตกต่างกัน แต่พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่อยู่คณะต่างกันจะมีความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันแตกต่างกัน ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ระดับความวิตกกังวลของนักศึกษา

จากผลการวิจัย ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน พบว่า ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยของระดับความวิตกกังวลในการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านที่มีความวิตกกังวลมากที่สุดคือ ด้านการพูด มีระดับความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง คือ การใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษในการพูดแต่ละครั้ง แสดงให้เห็นว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลว่าจะใช้ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง เพราะหากใช้ไวยากรณ์ผิดไป ความหมายของประโยคที่พูดไปก็จะเปลี่ยนไปด้วย ซึ่งเป็นปัญหาหลักในการใช้ภาษาอังกฤษในปัจจุบัน และทำให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมา เช่น ไม่กล้าถามตอบกับคนที่ใช้ภาษาอังกฤษ ประหม่าเมื่อได้พูดภาษาอังกฤษ คิดว่าหน้าอายเมื่อพูดภาษาอังกฤษผิด สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล (2559) ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชน จังหวัด

ปทุมธานี พบว่าความวิตกในการพูดภาษาอังกฤษ 3 ด้าน ได้แก่ ความประหม่าในการสื่อสาร ความวิตกกังวลในการสอบ ความกลัวถูกประเมินทางลบในภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาแล้ว พบว่าส่วนใหญ่จะมีความวิตกกังวล อยู่ในระดับปานกลาง สะท้อนให้เห็นว่านักศึกษасส่วนมากไม่ถึงกับวิตกกังวลมากจนเกินไปในการเรียน แต่ก็ยังรู้สึกวิตกกังวลอยู่บ้างในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน อันอาจส่งผลให้นักศึกษาขาดความสนใจและกระตือรือร้นในการเรียนได้ และการที่นักศึกษามีความวิตกกังวลอยู่ในระดับปานกลาง จะส่งผลต่อนักศึกษา เพราะจะกระตุ้นให้นักศึกษามีความมุ่งมั่นในการเรียนรู้มากขึ้น สอดคล้องกับทฤษฎีไอโอวา (The Iova theory) ซึ่งเป็นทฤษฎีของสเปนซ์ (Spence) (อ้างถึงใน เจนจิรา ชัยปาน และคณะ, 2556, น.12) สรุปได้ว่า ความวิตกกังวลเปรียบเสมือนเป็นแรงขับ(หรือแรงจูงใจ) ซึ่งช่วยกระตุ้นให้อินทรีย์เกิดพลัง หรือเกิดแรงจูงใจที่จะทำพฤติกรรมบางอย่าง ดังนั้น ความวิตกกังวลจึงมีส่วนช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และเพิ่มความเร็วและประสิทธิภาพในการทำงาน ผลงานความวิตกกังวล จะช่วยให้เกิดความเข้มในการตอบสนอง สำหรับการเรียนที่สลับซับซ้อนนั้น ผลของความวิตกกังวลอาจจะยังขัดขวางการเรียนรู้ในระยะแรก ๆ แต่เมื่อผู้เรียนได้คุ้นเคยกับงานที่ทำ หรือสร้างนิสัยในการเรียนรู้ที่ถูกต้องแล้ว ความวิตกกังวลจะช่วยการเรียนรู้ในที่สุด

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันของนักศึกษา

จากผลการวิจัย พบว่านักศึกษาความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ด้านการพูดมากที่สุด และตัวแปรที่มีผลต่อความวิตกกังวล คือ คณะของนักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลที่แตกต่างกันในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ที่ระดับนัยสำคัญที่ 0.05 โดยสาเหตุที่นักศึกษาที่เรียนคณะที่แตกต่างกันมีผลกับความวิตกกังวลก็เพราะว่า นักศึกษาแต่ละคณะใช้ภาษาอังกฤษไม่เท่ากัน ยกตัวอย่างคณะบริหารธุรกิจและศิลปศาสตร์จะเน้นการใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนตั้งแต่ต้น ทำให้นักศึกษามีความเคยชินและความวิตกกังวลน้อยกว่านักศึกษาที่เรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์และคณะศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมศาสตร์ ที่เน้นงานปฏิบัติที่ใช้ฝีมือ มากกว่าทักษะทางการพูด แต่ทั้งนี้ ก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนบุคคล เช่นทัศนคติและความชอบในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาด้วยเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ เมธา หมั่นประเสริฐ (2551 อ้างถึงใน ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล, 2559: 866) กล่าวว่าปัจจัยที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษ สาเหตุส่วนใหญ่มาจากปัจจัยส่วนตัวด้านผู้เรียน ซึ่งหมายถึง ความเชื่อในความสามารถทางด้านภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เชื่อว่าตนเองมีความสามารถที่จะพูดภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและสื่อความหมายตามสถานการณ์ที่กำหนดให้

ข้อเสนอแนะการวิจัย

1. ควรมีการจัดหลักสูตรเพิ่มเติมในการเรียนภาษาอังกฤษ ในส่วนทักษะด้านการพูดของนักศึกษา เพราะนักศึกษาส่วนใหญ่จะมีความประหม่า และรู้สึกกังวลในการใช้ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ

2. ควรจัดอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับนักศึกษาที่เรียนในแต่ละคณะ สาขาวิชา เพราะลักษณะของนักศึกษาที่มีความแตกต่างกันในด้านพื้นฐานความรู้ และความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่อลดความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันลง

เอกสารอ้างอิง

เกศนีย์ มากช่วย และคณะ. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา. การประชุมมหาดใหญ่วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 9 วันที่ 20 – 21 กรกฎาคม 2561 (หน้า 131 – 143). สงขลา : มหาวิทยาลัยมหาดใหญ่.

เจนจิรา ชัยปาน และคณะ. (2556). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลักสูตร สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ชั้นปีที่ 4. ภาคนิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต. สงขลา : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย.

ธานินทร์ ศิลป์จารุ. (2555). การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS และ AMOS. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ : บิสซิเนสอาร์แอนด์ดี.

บุญชม ศรีสะอาด. (2535). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : สุวีริยาสาส์น.

ปิยนุช อุดมเกียรติสกุล. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเอกชน จังหวัดปทุมธานี. การประชุมวิชาการและเสนอผลงานวิจัยระดับชาติ ครั้งที่ 3 ก้าวสู่ทศวรรษที่ 2 : บูรณาการงานวิจัย ใช้องค์ความรู้ สู่ความยั่งยืน วันที่ 17 มิถุนายน 2559 (หน้า 864 – 868). นครราชสีมา : วิทยาลัยนครราชสีมา.

ศิรินันท์ นุญภูเขียว. (2561). ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 : กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา. วารสาร
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยธนบุรี. 12(28), 231 – 243.

